



Musafirul stânjenit

– Și nu putea veni cu o viză de student? Ce idee, să se ascundă așa, ca un hoț.

Tata nu reușește să-și ascundă dezaprobarea față de povestea lui Florian. De la începutul cinei e încruntat, de când Zoe a avut ideea nesăbuită de a le povesti tuturor întâmplarea ciudată, emoționantă, impresionantă a băiatului albanez pe care, printr-o conjurație a tăcerii mai marilor Academiei, cu *madame* Olenska în frunte, au decis să-l ajute să studieze pe ascuns.

– Nu că nu putea. El a venit aici ca să-și ajute familia, deci trebuia să muncească, nu să învețe. Așa că era un clandestin prin forța împrejurărilor. Mai apoi, chiar nu a fost în stare să renunțe la dans, într-o zi s-a prezentat la secretariat și a povestit totul...

Și Zoe explică mai bine: că vrăjitoarea aia de secretară, în loc să-l gonească, s-a înduioșat, și deci nu e chiar așa de vrăjitoare cum pare; că l-a dus

imediat la *madame* Olenska; că *madame*, poate mai mult curioasă decât înduioșată, mai ales că nu-i dau lacrimile ușor, a hotărât să îl pună să dea o probă; că a fost extraordinar și deci, avându-l acolo, și ca să nu riște să i se întâmple cine știe ce accident urât lucrând ca zidar cu ziua, s-au gândit să-l angajeze ca om de serviciu, ca să-i justifice prezența în școală la cele mai nepotrivite ore și să-l și poată plăti, ca să reușească să trimită ceva bani acasă, și l-au găzduit, îmbrăcat, hrănit, dar mai ales i-au îndeplinit cea mai mare dorință: aceea de a continua să studieze baletul așa cum începuse acasă la el, înainte să înceapă problemele în familie.

Sara, sentimentală, își trage nasul și comentează:

– Ce poveste romantică. S-ar putea face un film.

Și Diletta:

– Sau o emisiune frumoasă la televizor.

– Da, bravo, bună idee, așa vin să-l ia și-l expediază la capre, pufnește Sara.

– Ce capre, el locuia la Tirana. În oraș – clarifică Zoe pentru sora ei mai mică. Și în orice caz, acum nu îl mai trimit înapoi: administrația școlii a cerut să i se elibereze permisul de ședere, și chiar se pare că i-l vor da.

– Gata cu clandestinitatea, vasăzică? Cine știe, poate chiar îi displace puțin, zice Sara, tot visătoare.



– Știi ce minunăție, să faci curat în clase și să nu poți vorbi cu nimeni, zice Zoe. Mie mi-a spus că i se pare că a hibernat în tot acest timp.

– Hibernat? Are un vocabular interesant, pentru un străin, zice Sara, ironică.

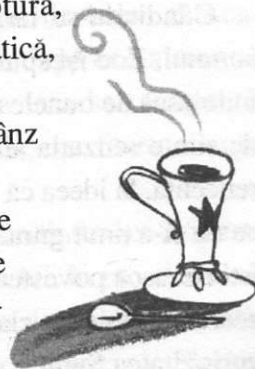
– Ei, nu a zis chiar așa. A spus „era ca și cum aș fi stat în gheață“. E același lucru, nu? Singurele persoane cu care vorbea erau Fantin și Demetra, și mereu pe ascuns, ca niște complotiști.

– La mine acasă vin o grămadă pe mare, intervine Diletta. Săracii. Pe urmă îi duc în centrele de primire și, imediat ce este posibil, îi expediază de unde au venit. Tot chinul ăla pentru nimic.

Mama, care a urmărit schimbul de opinii fără să intervină, aruncându-i doar câteva priviri fugare Martei care, ca să taie friptura, folosește tacâmurile ca o salbatică, suspină și spune:

– Dacă vrei să-l inviți la prânz într-o sâmbătă, e bine venit.

– Invităm un sărac? zice Marta, lăsând cuțitul să cadă pe ceramica farfuriei cu un zgomot deranjant.



– Nu, îl invităm pe un coleg de-al lui Zoe, spune tata serios. Asta-i tot.

– Atunci, nu e sărac? insistă Marta.

– Mi se pare că e un băiat sclipitor și curajos. Deci nu e nici pe departe sărac, răspunde tata.

– A, atunci înțelesesem greșit, zice Marta, luând iar cuțitul în mână.

Sara și Zoe schimbă pe ascuns o privire surâzătoare.

Și apoi, când se întâlnesc pe coridor, deja în pijama, Sara întreabă în șoaptă:

– Ai spus că e drăguț?

– Da, oarecum. Să zicem palid, într-un fel.

– Și vorbește italienește?

– Se face înțeles.

– Spune-mi când vine. Nu vreau să pierd cu nici un chip ocazia.

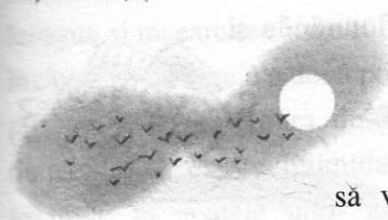
Gândindu-se iar, în timp ce așteaptă să-i vină somnul, Zoe își spune că nu are nici un motiv să se îndoiască de bunele intenții ale Sarei. Și atunci, cum de simte senzația aia de neliniște ciudată, poate de reticență, la ideea că Florian este atât de așteptat? De ce nu și-a ținut gura? În fond, chiar nu era nevoie să istorisească povestea lui. Firește, acum nu mai e un secret, el iese din clandestinitate, cu brio. Dar de ce curiozitatea Sarei o enervează atâta?

Apoi, într-o sclipire de bun-simț, se hotărăște să nu-și mai facă griji. Să lase lucrurile să-și urmeze cursul. Și reușește să îndepărteze gândul că a făcut un pas fals, amintindu-și alți pași, nici pe departe falși: aceia pe care a văzut că-i face Florian, în sala de dans preferată de ea, sus, sus, la mansardă, doar cu câteva seri în urmă. La urma urmelor, când trupul vorbește, nu mai e nimic de discutat, nimic de obiectat: și spectacolul lui Florian, care dansa pe muzica lui Haciaturian, *Dansul săbiilor*, i-a tăiat răsufierea. O, desigur, e obișnuită cu dezinvoltura elastică a lui Lucas, cu tehnica impecabilă a lui Jonathan, iar unul dintre marii balerini pe care îl admiră cel mai mult e Alceste, care, în timpul liber, face pe plasatorul de bilete, ca să câștige câte ceva, dar după părerea ei, își folosește cel mai bine timpul când e pe scenă: și chiar nu e o întâmplare faptul că s-a hotărât să încerce imediat, după ce și-a luat diploma, să fie admis în corpul de balet al Academiei. Ea e sigură că *madame*, după ce l-a crescut cu mare grijă ca elev, nu-l va lăsa să-i scape ca posibil prim-balerin. Nu imediat, dar foarte, foarte curând va fi.

Însă Florian are altceva. Gândindu-se, Zoe bănuiește că tot ce a lăsat în urma lui, în povestea lui, pe care ea acum o știe, face ca dansul să-i fie atât de deosebit, atât de special. Pentru că Florian

dansează de fiecare dată ca și cum ar fi ultima lui ocazie să lase o urmă pe lume, dansează cu o bucurie și cu o disperare care, amestecate, sunt puternice, de neuitat. Și nu e numai un mare atlet, un extraordinar executor de sărituri: e capabil și de poezie, de grație supusă. Poate că, dacă în loc să se numească Florian, s-ar numi Paul, ea nu ar vedea toate astea în felul lui de a dansa. Dar ceea ce a văzut cu câteva zile în urmă e un concentrat de umanitate, pasiune, tehnică, străduință... un fel de formulă magică.

Zoe s-a gândit și că, deocamdată cel puțin, nu cunoaște o dansatoare care ar fi în stare să se prezinte la nivelul lui: nu a văzut niciodată o fată sau o femeie care să danseze cu atâta visare controlată. Deci suferința îi face pe artiști mai buni? Bănuiește că e o întrebare care i se potrivește lui Fantin. Închide ochii și se străduiește să adoarmă – deșteptătorul sună mereu prea repede –, promițându-și chiar să-i pună întrebarea aceea. În înțelepciunea vârstnică a lui Fantin va găsi cu siguranță un răspuns. Dar somnul zăbovește să vină, în timp ce Zoe se întreabă: atunci cât, cum, trebuie să sufăr eu, pentru a fi o balerină cât pot de bună? Asta ar fi o întrebare de pus Marei Simone. Dar știe foarte bine că posibilitățile de a o întâlni iar pe *l'étoile* sunt foarte mici, și cu atât mai puține



sunt cele de a se putea așeza alături de ea într-o cabină, să vorbească cu ea, să vorbească serios, cu profunzime, până la capăt. Ca să înțeleagă. Ca să afle mai multe despre ea însăși și despre pasiunea aceasta pentru dans, care devine uneori o meserie, uneori un izvor de mare nefericire, la urma urmelor, luând în calcul totul, e o ditamai complicația.

Sâmbătă la prânz, Marta are o fețișoară curioasă și concentrată. Pericol, pericol, își spune Zoe încercând să-l încurajeze pe Florian, care stă așezat pe marginea divanului, gata să cadă, dacă face cumva un gest brusc, și își umple gura cu alune sărate știind bine că e singura modalitate de a evita să răspundă la întrebări stânjenitoare.

Mai apoi însă, lucrurile nu iau o întorsătură prea rea. Marta întreabă:

– Ești precum Kledi, tu?

Și Florian:

– De fapt... eu nu știu.

Pronunță cuvintele cu băgare de seamă, dar rezultatul e convingător și aproape de fiecare dată clar, dacă lăsăm deoparte accentul lui puternic.

Intervine Sara, fluturându-și părul blond:

– Eu nu cred că Florian ar putea ști cine e Kledi. Nu cred că s-a uitat mult la televizor în ultima vreme.

– Acasă, da, zice Florian. Aici nu.

– Ei, vezi, reia Sara.

– Deci nu poate ști că acest Kledi e un balerin albanez ca și el, care a devenit cunoscut aici, la noi, și acum dansează într-o mulțime de spectacole. Și la televizor.

Florian se întunecă un moment.

– Eu nu vreau balet la televizor. Eu vreau balet la teatru.

– Vezi că e diferit? spune Sara, întoarsă spre Marta.

– Ah. Păcat, zice Marta. Dacă te duceai la televizor, pe urmă eu le spuneam prietenelor mele că te cunoșteam.

– Copiii de astăzi, intervine mama venind de la bucătărie. Dacă vreți să vă așezați la masă, într-un minut e gata.

Zoe încearcă să le distragă tuturor atenția de la Florian inventând o conversație aprinsă, despre tainele și misterele probei, cu Diletta, care, nefiind avizată, nu colaborează: pare mult mai interesată de



lasagna și încearcă să bage cât mai mult în gură, așa încât să poată cere o a doua porție cât mai repede cu putință. În schimb, Sara, dulce ca mierea, îl sufocă de atenții: el, firește, intimidat, roșește adesea și se ascunde în spatele unor zâmbete largi, jenate. Mama și tata, mai înțelegători, vorbesc despre altceva: despre vecinii care tocmai își renovează apartamentul, despre cursul de echitație al Martei, despre o posibilă vacanță... Dar, în cele din urmă, cu sau fără voia lui și sigur nu ar vrea –, Florian e obligat să răspundă la întrebările firești despre casa lui, despre dans, despre cum se simte la Academie... și o face cu glasul lui profund, atât de ciudat în trupul acela înalt și subțire. Aproape bărbat, gândește Zoe. Nu într-un totu matur, incomplet, neterminat. În viața de zi cu zi e caraghios pe cât de armonios și liber pe scenă, în fața unei oglinzi, despuat de toate acele lucruri inutile –, pantofii, cămașa, blugii –, care nu scot în relief frumusețea lui athletică de balerin. Îi trece prin minte o poezie pe care a citit-o răsfoind curioasă paginile antologiei Sarei, se numește *L'albatros*, este a unui poet francez, Baudelaire, care se citește bodler, și vorbește despre pasărea asta de mare, uriașă, care e plină de grație când înaintea în bătaia curenților pe cer, dar pe urmă devine ca o gâscă sau ca o găină,